

<p>Stukken voor de Redactie te zenden vóór den 15en der maand aan:</p> <p>G. D. DUURSMA, Achter de Hoven 114 bis, LEEWARDEN.</p>	<p>Redactie:</p> <p>G. D. DVVRSMA. J. M. VAN DEN HOUTEN.</p> <p>Girorekening No. 133660 • JUTPHAAS</p>	<p>Alle correspondentie te richten aan het Secretariaat:</p> <p>Adres:</p> <p>Mej. J. J. E. v. D. THOORN, Amalia van Solmsstraat 80, DEN HAAG.</p>
<p>Bestuur: CHR. DE RINGH. Voorzitter, Hilversum, Neuweg 73; Mej. J. J. E. v. D. THOORN, Secretaresse, den Haag; J. CASTEELN, Penningmeester (tijdelijk), Jutphaas, Prinses Julianaweg 341; G. D. DUURSMA, Leeuwarden, Achter de Hoven 114 bis; J. M. VAN DEN HOUTEN, Rotterdam, Mathenesserlaan 364.</p>		

AAN DE LEDEN

BIJ DEN AANVANG VAN HET NIEUWE JAAR.

Een nieuw jaar heeft zijn intrede gedaan, met nieuwe verwachtingen, nieuwe hoop, nieuwe illusies. Gelijk het meerendeel zijner voorgangers heeft 1936 niet alles gebracht, wat men er van verwachtte: integendeel, de vooruitzichten, die in den aanvang voor onze Vereeniging gunstig schenen, wat betreft de noodzakelijke stabiliteit van het ledental, zijn niet in vervulling gegaan. Ons ledenaantal loopt gestadig terug. De voornaamste oorzaak moet nog steeds gezocht worden in den ongunstigen economischen toestand. Werkeloosheid, vermindering van salaris, inkorting van pensioen, moeilijkheden in zaken zijn de redenen die bij het bedanken voor het lidmaatschap worden opgegeven. In den laatsten tijd geeft men ook nog andere oorzaken op en wel: plaatsgebrek, tijdgebrek, vermindering van belangstelling en verandering van liefhebberij. Een dame schreef zelfs, dat zij bedankte, omdat er langzamerhand geen literatuur op succulentengebied bestaat.

Deze nieuwe redenen geven ons te denken, De grondoorzaak is de eeuwige neiging tot veranderen, die onafwendbaar en onherroepelijk een einde maakt aan verlangens, meeningen en liefhebberijen. De zucht zich op iets nieuws toe te leggen, vele menschen eigen, doet hen het oude verwaarloozen of vergeten. Gaan wij de geschiedenis der succulenteliefhebberij na, dan zien wij, dat de cactus, door Columbus naar Europa overgebracht, steeds door verzamelaars werd gekweekt en bestudeerd. Op het einde der achttiende

eeuw hadden groote verzamelingen de belangstelling van vorsten en geleerden. Daarop volgde een inzinking en wie op het eind van de negentiende eeuw in ons land cactussen verzorgde, werd minstens als een zonderling beschouwd. Na de oprichting van Succulenta, samenvallend met het importeeren van groote hoeveelheden nieuwe vetplanten, zoowel uit Amerika als uit Zuid-Afrika, beleefde de liefhebberij in ons vaderland een ongekenen bloei. De ware liefhebber zou wel gaarne zien, dat de belangstelling voor succulenten steeds een stijgende lijn vertoonde, doch wij vreezen, dat deze wensch tot de onvervulde zal blijven behooren.

Met dit nummer begint de negentiende jaargang van ons orgaan. Dit wil zeggen achttien jaren lang heeft Succulenta getracht in woord en beeld de liefhebberij voor onze gedoornde vrienden te dienen. De ware succulentenvriend bedenke: Succulenta bestaat alleen voor, doch kan alleen blijven bestaan door de leden. Laten de leden, die werkelijk vetplantenliefhebbers zijn, pal staan voor Succulenta, laten zij, die daartoe in staat zijn, hun contributie verhoogen, dan zal 1937 een goed jaar voor onze Vereeniging en voor ons maandblad kunnen worden.

Wij besluiten met veel goede wenschen voor onze leden en met onze allerbeste wenschen voor de Vereeniging Succulenta.

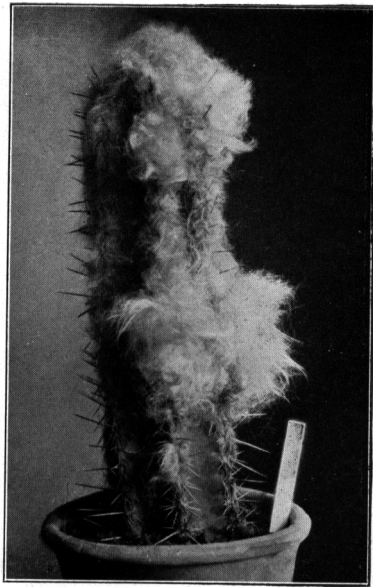
HET BESTUUR.

CEPHALO- EN PILOCEREUS.

Een der interessantste groepen in de familie der Cactaceae wordt gevormd door Cephalo- en Pilocereus. Van een aparte schoonheid, decoratief van vorm, winter en zomer prachtig van kleur, behooren ze tot de elite onder de Cactussen. Het zijn nobele planten, die groeiend in de natuur, wel de grootste bewondering moeten opwekken. Een aantal van deze planten zullen, wanneer ze goed gekweekt zijn, in onze verzamelingen steeds de aandacht trekken en de belangstelling van den eigenaar in hooge mate boeien. Ze eischen veel ervaring in het verzorgen en zeer goede levensvoorwaarden om in ons land te gedijen, zonder in te boeten aan schoonheid van vorm en bedooring.

Ik noemde de oude namen Pilocereus afkomstig van Lemaire (1839) en Cephalocereus afkomstig van Pfeiffer (1838). Pilocereus beteekent haarcactus, naar het Latijnsche woord pilus = haar;

Cephalocereus is afgeleid van een Grieksch woord, dat hoofd, doch ook pruik beduidt. De „pruik” wordt niet gevormd door de lange haren, het voornaamste sieraad van deze planten, doch de pruik, waarnaar het geslacht genoemd is, ontwikkelt zich eerst, wanneer de plant bloeirijp is. Wij merken hier een verschil op met het cephalium, dat het kenmerk is van de Melocactus, de wolmuts, gedragen op den kop der plant. Wij moeten dan ook spreken van pseudocephalium. Aan den kop van de plant vormt zich dikwijls slechts aan één zijde een dichte haarbos, een zijdelings cephalium

Pilocereus Houletii.

Foto Ed. Becht.

dus. Ook vormt zich wel aan den kop het cephalium, terwijl de top van den stam later door het cephalium heen groeit, zoodat het dan terzijde van de plant komt te zitten. Het cephalium bestaat dan uit borstels in tegenstelling met het zijdelingsch wolcephalium, dat soms vergeleken wordt met een schapevacht. Als de plant bloeibaar is, hebben de ribben zich opgelost in tepels, waaruit de wol- of haarmassa voortkomt en waaruit de bloem ontspruit. De vruchten treden eerst, als zij rijp zijn geworden, uit de wolpruik te voorschijn. In de cultuur bereiken wij dit stadium niet: alleen oude

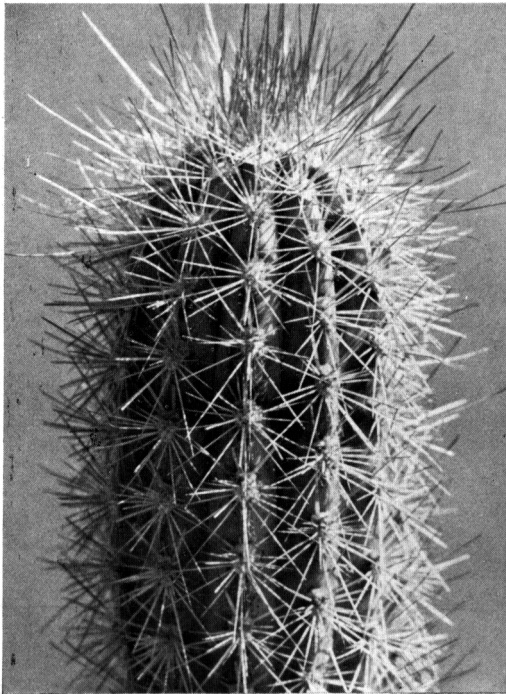
geïmporteerde koppen brengen het cephalium mee. Bij *Pilocereus* ontbreekt het pseudocephalium; wel ontwikkelt zich van de jeugd af een haarvormige bedoorning, bij sommige soorten alleen aan het groeiende gedeelte, terwijl de bloeiende areolen meestal sterker en langer zijn behaard.

Jonge *Cephalocereus lanuginosis*.
(Porto Marie, Curaçao. April 1930.)

De grenzen tusschen Pilo- en *Cephalocereus* worden niet scherp getrokken. Oudtijds werden alle behaarde *Cereus*soorten *Pilocereus* genoemd; Britton en Rose rekenden een aantal planten tot

Cephalocereus, die later door B e r g e r bij de Pilo's werden ondergebracht. De nieuwere systematiek zondert vele soorten af, die vroeger tot de Pilo's behoorden en verheft hen tot aparte geslachten. Het is voor den eenvoudigen liefhebber, die geen speciale botanische studie wil maken, een moeilijk geval. Allerlei nieuwe namen duiken op: Arrojadoa, het geslacht, waarbij de stam door het cephalium heen groeit (Cereus leucostele) , Oreocereus (Cereus Celsianus en Trollii) , Borzicactus (Cereus Strausii), Espostoa (Cereus lanatus) , Pseudo-espostoa (Cereus melanostele), Cleisto-

Stephanocereus leucostele.

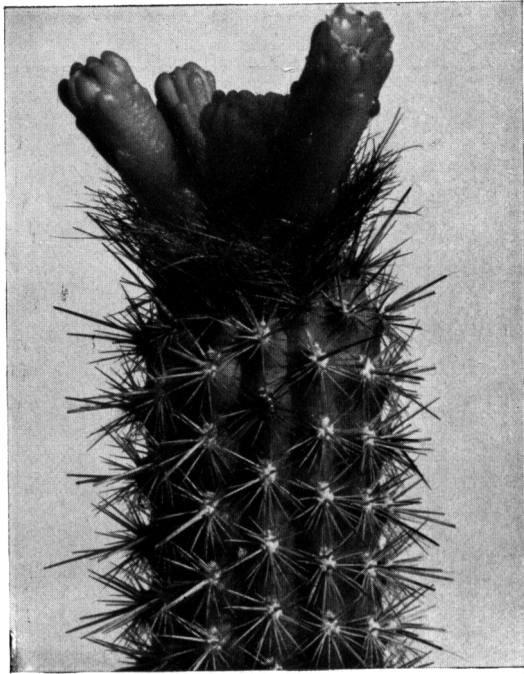
(Cliché Backeberg „Publ. v. Cactusstudie“.)

cactus, waartoe B a c k e b e r g de Strausii rekent en Stephanocereus, waarbij B a c k e b e r g Cereus leucostele plaatst.

In de praktijk gaat het echter als met de vele nieuwe Echinocactus geslachten; de eenvoudige liefhebber laat ze voor wat ze zijn en blijft ze alle Echino's noemen. Wij kunnen dan ook gevoegelijk met den ouden naam Pilo- of haarcereus alle behaarde soor-

ten samenvatten, zonder aan de waarde van het wetenschappelijke werk der laatste tijden af te doen. De botanici onderscheiden tegenwoordig de geslachten in hoofdzaak naar den bloei. Daar wij de meeste Cereae nooit zien bloeien is dit een kenmerk, dat buiten onze beschouwing ligt.

In de grondslagen van de naamgeving der planten is een typische ontwikkeling waar te nemen. De oude auteurs gingen uit-

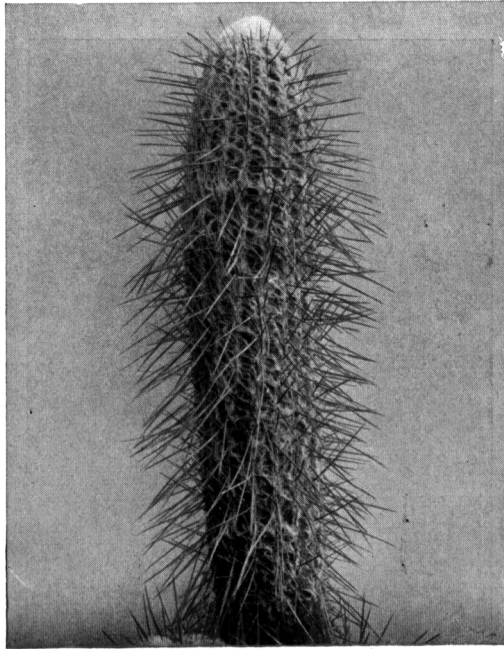

Arrojadoa rhodantha.

(Cliché Backeberg „Publ. v. Cactusstudie“.)

sluitend af op den vorm van de plant, de bijzonderheden van gestalte, bedoornig of beharing waren voor hen de kenmerken. De nieuwere botanici leggen bij de indeeling den nadruk op den bloei. De bloeiwijze, de vorm van bloem en vrucht, dat zijn de ware kenmerken van een geslacht. De hypermoderne botanicus gaat nog verder: het zaad is voor hem het hoogtepunt van het plantenbestaan en naar de vele kenmerkende verschillen van het zaad, wil hij de planten in groepen verdeelen. Er is echter niets nieuws

onder de zon. V a u p e 1 werkte aan een systematiek, welke gebaseerd was op zaadkenmerken. E n g e 1 m a n n was reeds in 1859 gewoon bij de prachtige gravures, die hij liet maken van de soorten uit Noord-Mexico, welke hij beschreef, een soms vergrootte afbeelding van het zaad te voegen. Maakte E n g e 1 m a n n gebruik van de diensten van een goeden graveur, de moderne geleerde roept de hulp in van de microfotografie, waardoor de kenmerkende verschillen van het zaad uiterst nauwkeurig worden vastgelegd.

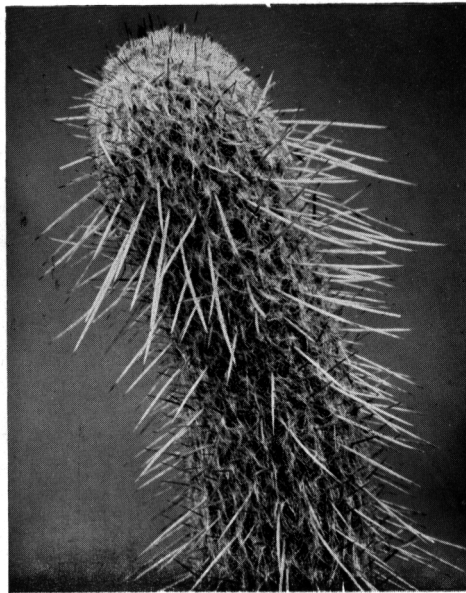
Pseudo-epistoa melanostele.

(Cliché Backeberg „Publ. v. Cactusstudie“.)

Wellicht is zuiver wetenschappelijk gezien de zaadtheorie de meest consequente, maar, „jeder Konsequenz führt zum Teufel“. Voor den leek is de zaak niet meer te overzien. Voorloopig handhaven we dus in het dagelijksch leven van den cactusliefhebber de oude naamgeving, die de soorten op het uiterlijk afgaande samenvoegt.

De Pilocereussen staan bekend als bijzonder mooi, maar in de behandeling bijzonder moeilijk te zijn. Voor vele soorten is dit waar, doch de moeilijkheid bestaat meestal alleen in de overwintering. In

den zomer groeien de planten prachtig, de winter is vaak voor hen noodlottig. Alle soorten stammen nl. uit de warme gebieden van Mexico, Zuid-Florida, Brazilië, Venezuela en West-Indië. Dat zijn namen, die den meer ervaren cactuskweeker den moed doen verliezen. Evenwel is niet alleen de streek, waar een plant gevonden wordt, bepalend voor zijn behoeften, doch vooral ook de hoogte, waarop ze voorkomt. Ook in die warme streken komen koude berghellingen en hoogvlakten voor en zoo komt het, dat niet alle planten uit een bepaalde streek even gevoelig zijn. De grootste

Euphorbia lanata.

(Cliché Backeberg „Publ. v. Cactusstudie“.)

vijand van de gevoelige soorten is niet de betrekkelijk lage winter-temperatuur van onze kasjes, maar de hoge vochtigheidsgraad, die daarmee meestal gepaard gaat. Een gunstige uitzondering maken hierop de kasjes, die op een balkon of plat of op een dak gebouwd zijn, de steeds vocht opgevende bodem ontbreekt dan.

Het is daarom niet aan te raden de gevoelige soorten in een kas of bak te laten overwinteren, wanneer men niet een constante temperatuur van minstens 50° Fahrenheit kan geven. Het is dan ook veiliger deze planten in huis een plaatsje te geven, desnoods in een

alleen bij hevige vorst verwarmde ruimte, waar het vochtgehalte van de lucht altijd veel geringer is dan in een kas of bak.

Van de echte *Cephalocereus*soorten is voor ons niet veel bruikbaar. De bekende *Ceph. cer. senilis* is en blijft de mooiste en is ook de sterkste. Ze verdraagt een kastemperatuur van 40° Fahrenheit, mits des winters de plant bijna geheel droog gehouden wordt, en ze in den zomer niet is opgejaagd. Bij geforceerden groei ontstaan holle plaatsen in het lichaam, in den winter zakt de plant dan ineen. Een merkwaardigheid van deze soort, die tot 15 M. hoog kan worden is, dat de houtvorming in de as zeer gering is. *B r i t t o n* en *R o s e* vermelden, dat de grootste exemplaren met een enkelen slag van een klein mes geveld kunnen worden. Langzaam gekweekt, kunnen de zaailingen in habitus de importen evenaren. In *La Mortola* is de plant winterhard, ze groeit daar evenwel zeer langzaam, tot bloeien is ze ook daar niet gekomen.

Als zeer moeilijk staat bekend *Cephalocereus Hoppenstedtii*, die nogal eens geïmporteerd wordt. Van de vele mooie stukken, die o.a. *T o n n e k r e e k* in ons land heeft gebracht, zal wel niet veel over zijn. In Noord-Amerika heeft men ook moeite met deze soort. *B r i t t o n* en *Rose* vermelden, dat de plant bij hen onder glas slecht groeit.

Onder de *Pilocereussen* zijn vele goede soorten voor den liefhebber. *Strausii*, stammende uit de hoogere gebieden van Bolivia, *Celsianus* uit Bolivia en Peru (aan de Riviëra winterhard) *lanatus* uit Noordelijk Peru op 1200 tot 2500 M. hoogte; *Trollii* eveneens een bergplant. Gevoelige soorten zijn: *albispinus*, West-Indië; *chrysacanthus*, Mexico; *Dybowskii*, Brazilië; evenals de fraaie van zware wolpruiken voorziene *Houlletii* (*Lem.*) syn. *leucocephalus* (*Br. et R.*) syn. *Sartorianus* (*Kupper*) uit Mexico afkomstig.

Ik wil hierbij opmerken, dat de bekende grijsaard *Echinocereus De Laetii* op het oog heel gemakkelijk tot *Pilo-* of *Cephalocereus* gerekend kan worden en verward met *Cephalocereus senilis*. *Echinocereus De Laetii* werd ontdekt door *Dr. W a l t e r e n* door *F r e d. D e L a e t* in het begin van deze eeuw uit Mexico, uit het hooggebergte ten Noorden van *Parras* naar Europa overgebracht en oorspronkelijk aangezien voor een *Cephalocereus*. Toen na eenigen tijd een exemplaar bloeide met een klokvormige glanzend roode bloem, bleek uit den typisch uitstekenden stamper met grooten groengekleurden stempel, dat men met een *Echinocereus* te doen had.

Over de cultuur van Pilo- en Cephalocereus is nog het volgende te zeggen. Voor alle dingen verlangen deze toortsactussen veel zon. Wie niet over een zonnige ruimte kan beschikken, beginne liever niet met deze planten. Ongeschermd gekweekt, worden de behaarde soorten schitterend wit en groeien flink. Gezorgd moet worden voor een voedzaam grondmengsel en tijdige vernieuwing van de aarde. Vele soorten, zooals chrysacanthus, albispinus en sericatus kunnen met succes als jeugdige zaailingen geënt worden, later afgesneden, kunnen ze op eigen voet verder groeien. Op deze manier zijn in enkele jaren flinke planten te kweken, die een stevige basis hebben. Vooral in den platten bak groeien de planten 's zomers prachtig en wie eens een groep van mooie witbehaarde soorten zag staan pronken in de zon, zal niet spoedig den schitterenden aanblik vergeten en verlangen ook enkele van deze kunststukken der natuur bij zijn verzameling te voegen.

Om de plantennamen, die in dit artikel voorkomen, duidelijk te maken, diene het volgende. Leucostele komt van het Grieksche woord leukos, dat wit beteekent; stêlê, Gr. wil zeggen zuil. Lanatus komt van lana, Lat. wol; stephanos, Gr. beteekent krans en senilis is afgeleid van senex, Lat. grijsaard en wil hier zeggen grijs of wit-harig. Chrysacanthus beteekent goudgeel bedoornd, albispinus witbedoornd en sericatus zijdeachtig behaard.

C. BOMMELJE.

EEN AFWIJKEND VERSCHIJNSEL BIJ FRITHIA PULCHRA.

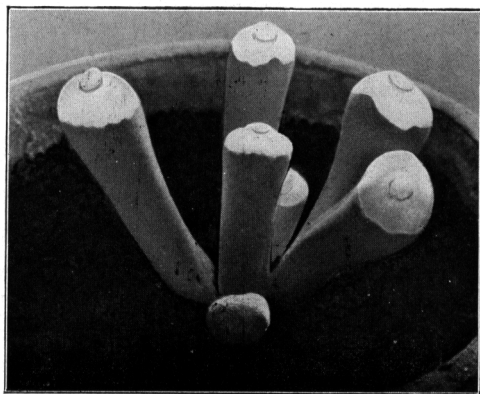
De heer de Haas te Kijkduin vestigde onze aandacht op een afwijking van den normalen bladvorm, die optrad bij een tiental exemplaren van *Frithia pulchra* in zijn verzameling.

Het verschijnsel deed zich als volgt voor: midden in het doorschijnende eindvlak van het blad heeft zich een verdikte ring van bladgroenhoudend weefsel gevormd. Uit het midden hiervan verheft zich een paars gekleurd knopvormig uitgroeisel, waaraan men, vooral bij zwakke vergrooiting, eenige schubvormige organen kan waarnemen. Het geheel doet op het eerste gezicht sterk aan een bloemknop denken.

Nu hadden we tot dusverre, bij de vele afwijkende vormen, die ons van succulenten bekend zijn, nooit vernomen van de vorming van bloemknoppen uit bladeren.

Weliswaar kent men het verschijnsel van bloemknoppen uit de bladeren van Bryophyllum-soorten, maar dan is zulks te verklaren door aan te nemen, dat de broedknoppen door een of andere oorzaak tot bloemknoppen zijn getransformeerd. Ook als men bladstekken tracht te kweken van Echeveria soorten uit de blaadjes van de bloemstengels, ziet men soms, dat er na de wortelvorming, in plaats van een spruit, een bloem verschijnt.

Men beschouwe in dit licht ook de abnormale vorming van bloemen aan de *Gymnocalycium Mihanovichii*, die werd afgebeeld in het December-nummer van *Succulenta*.

Afwijkend verschijnsel bij *Frithia pulchra*,
 $\pm 2 \times$ nat. gr.

Foto C. L. Harders.

Vele onzer lezers zullen aan de opgesomde voorbeelden van abnormale bloemknopvorming nog andere weten toe te voegen.

Geheel anders is het verschijnsel bij onze *Frithia*. Heeft men hier inderdaad met bloemknoppen te doen, dan zou de afwijking veroorzaakt kunnen zijn door het telkens vergroeien van twee bladeren, gevolgd door het hierdoorheen groeien der bloemknoppen. Deze veronderstelling blijkt onaannemelijk, want op doorsnede ziet men in het blad niet meer dan één geheel normaal gebouwde vaatbundel. Veel waarschijnlijker lijkt het, dat men in het geheel niet met bloemknoppen te doen heeft, maar dat men als mogelijke oorzaak den een of anderen invloed van buiten dient te beschouwen.

Onder invloed van een wondprikkel kunnen zich allerlei abnormale uitgroeisels aan een plant vertoonen, men denke slechts aan

de gevolgen van den steek van galwespen. Ook hier bracht het anatomisch beschouwen van het blad geen oplossing; van een opening in het blad of de aanwezigheid van een vreemd voorwerp, zooals een insectenei, of van schimmelwoekering, was geen sprake.

We staan dus voorloopig voor een raadsel. De heeren S w ü s t e e n d e H a a s traden over een en ander in briefwisseling met den heer H. J a c o b s e n, uit wiens mededeelingen bleek, dat zijn voorloopige opvatting geheel met het bovenstaande overeenkomt en dat het geval nog nader door een zeer bekend phyto-patholoog wordt bestudeerd. We zijn dus misschien spoedig in staat over het definitieve oordeel van de deskundigen te kunnen berichten.

C. L. H.

BEHANDELING VAN ONZE MESEMS.

Januari.

De behandeling van onze Mesems in Januari moet vrijwel dezelfde zijn als voor de maand December werd aanbevolen. We geven zoo weinig mogelijk, nog beter in het geheel geen water, maar volop frissche lucht, waarbij we zorg dragen, dat de temperatuur niet onder het vriespunt komt. Sommige halfstruikvormen, zooals *Faucaria*, mogen een enkelen keer, zoo eens in de twee of drie weken, een weinig lauw water hebben, doch alleen als de bladeren te sterk gaan rimpelen: de echte struikvormige *Mesembrianthemum*soorten als *blandum*, *aureum* en *aurantiacum* mag men nooit volkomen droog houden: zijn deze planten des winters sterk ingedroogd, dan zijn zij in het voorjaar vrijwel waardeeloos geworden.

Wel zoeken we ook in deze maand naar ongedierte, zoowel op de planten zelf, als in de potaarde. Dit laatste controleeren we door zoo nu en dan de potten, waarin de planten staan, bij voorkeur 's morgens vroeg, op te lichten en te kijken naar wortelluis. Is deze aanwezig, dan kunnen we de plant en tevens de omringende planten, die dan waarschijnlijk ook aangetast zijn, apart zetten en met het nazien der wortels wachten tot begin Maart. Bij *Lithops*, *Conophytum* en *Dinteranthus* kunnen we zonder bezwaar reeds nu de planten uit de potten nemen en de wortels nazien,

Het vorige jaar zag ik bij den Heer N o t e b o o m een aantal *Conophyta*, uitgeplant in Limburgsche klei. Ik ben steeds wat hui-

verig geweest, dit geslacht in deze grondsoort te zetten. Maar nu ben ik toch bekeerd.

Het waren zonder uitzondering forsche pollen van *Con. Wisgeftae*, *Con. truncatellum*, *Con. Weffsfeinii* en nog enkele meer, die allen uit ieder hoofdje hadden gebloeid. Een zware pol van *Conophytum scitulum* had daarentegen maar spaarzaam gebloeid, doch dat meen ik aan een andere oorzaak dan het grondmengsel te mogen toeschrijven. Het was een pol met naar schatting wel 60 hoofdjes, die er allen kerngezond uitzagen. Misschien is hier de leeftijd der plant van invloed op den bloei geweest. Ook zag ik een schaal met Lithops in zeeklei staan, afkomstig uit Zuid-Beveland, ook deze planten hadden allen gebloeid. De Heer N o t e b o o m mengt de klei met scherp zand in gelijke deelen.

Men zegt, dat door de toevoeging van zand, niet alleen aan bladgrond, doch ook aan klei de physische gesteldheid van den grond verbeterd wordt. Met zand maakt men de wortels hongereg, men dwingt ze dus zich uit te breiden. Kalk moet toegevoegd worden, het is ook voor Mesems een noodzakelijke meststof en gaat het groen worden van de klei tegen. De zuurgraad van klei is dikwijls hooger dan van bladaarde. Verder geef ik altijd wat Thomasslakkenmeel en patentkali.

Het kweeken van *Conophyta* verdient aanbeveling. Het zijn planten, die in de kamer voor een zonnig venster gemakkelijk in bloei te krijgen zijn. Bij dit geslacht vinden we dag- en nacht-bloeiers. De bloemen van de nachtbloeiers zijn meestal iets geurend. Het zaaien van *Conophyta* dient bij voorkeur zoo vroeg mogelijk te geschieden, bijv. in de tweede helft van Februari. De zaailingen zijn dan tegen den tijd, dat de rustperiode voor de *Conophyta* begint, dat is omstreeks Juni, groot genoeg om het een tijdje zonder water te kunnen stellen, Over het algemeen zijn *Conophyta* zeer gemakkelijk in cultuur, mits bij dit plantengeslacht de rustperiode, die in den zomer valt, stipt in acht genomen wordt. Een aanbevelenswaardige soort is o.a. *Con. flavum* (N. E. Br.) syn. *Con. concinnus* (Schwant). Het woord flavus beteekent geel, feitelijk de kleur van rijp graan, concinnus beteekent welgevormd, sierlijk, bevallig. Volgens de beschrijving hebben de plantjes een afmeting van 6–12 m.m. diameter, doch in cultuur zijn ze, bij mij tenminste, belangrijk grooter. De plantenlichaampjes zijn glad, onbehaard, grijsgroen, de opstaande kanten, onder den invloed van het zonlicht, purper getint. De spleet is iets donkerder groen, terwijl zich

boven op het plantenlichaam eenige donkergroene stippen bevinden. De mooie goudgele bloemen hebben een lange bloembuis, ze zijn overdag geopend en niet geurend. De plant groeit en bloeit gemakkelijk en is zodevormend. De eerste bloem verscheen bij mij in September, de laatste kwam half November voor het venster in de huiskamer tot ontplooiing.

Zoals ik het vorige jaar reeds mededeelde, is het aantal bekende *Argyroderma*'s door nieuwe vondsten belangrijk grooter geworden. Toch dienen we, niet speciaal wat dit geslacht betreft, maar ook bij andere nieuwigheden, niet alleen op Mesemgebied, doch bij vele Zuid-Afrikaansche planten, wat voorzichtig te zijn. De Heer J a c o b s en uit Kiel schreef me kort geleden: „Louise Bolus maakt bijna fabriekmatig nieuwe soorten, waarop vooral gelet moet worden, omdat ze niet aangeeft, waar deze nieuwe soorten systematisch staan. Men kan dus geen vergelijkingen maken als men de planten niet zelf bezit.

In deze maand vindt men gemakkelijk tijd om dingen te doen, die in den zomer wel eens achterwege blijven. Onze bloempotten krijgen een goede schoonmaakbeurt, naamhoutjes, zoo noodig, worden vernieuwd. Ik gebruik vaak kleine driehoekige plaatjes van celluloid, even ruw gemaakt op een steen of met een stukje schuurpapier, waarop de naam met Oost-Indischen inkt geschreven wordt. Een oude celluloid sponsenhouder of iets dergelijks is geschikt materiaal. Wanneer we zoo'n ding een poosje in heet water laten weeken, het daarna bedekken met een vochtig lapje en er een warm, niet heet, strijkijzer over laten gaan, kunnen we heel wat naamplaatjes knippen. Voor het gebruik laten we den O.I. inkt ongeveer een etmaal goed indrogen.

Bij Mej. v. d. T h o o r n zag ik een schat van plaatjes, uitgeknipt uit prijscouranten enz., die werkelijk de moeite waard was om te zien. Een goed hulpmiddel om planten te herkennen. Ook het aanleggen van een klapper, waarin men aantekent, waar gegevens of afbeeldingen der verschillende planten te vinden zijn, is een werkje voor de wintermaanden,

F. SWÜSTE.

OP DEN UITKIJK.

Curt Backeberg. Blätter für Kakteenforschung 1937.

Enkele lezers vroegen ons, of de Publicaties voor Cactusstudie, in verband met de combinatie met het Jaarboek der D. K. K. voor het komende jaar wat den inhoud betreft, ook wijzigingen ondergaan. Wij maken uit deze vragen op, dat de Publicaties, zooals die tot nu toe werden gepubliceerd, van groot belang worden geacht om de systematiek en nomenclatuur in beter banen te leiden. En men zou gaarne zien, dat de Publicaties in dit opzicht op den ouden voet werden voortgezet.

Wij kunnen belanghebbenden geruststellen: de Publicaties blijven onveranderd! Wij hebben thans de manuscripten voor den geheelen nieuwen jaargang voor ons liggen. En daaruit blijkt, dat niet alleen de behandeling der Cactusfamilie op gelijke wijze wordt voortgezet, doch dat in 1937 zeer belangrijke problemen naar voren zullen worden gebracht. Het zijn vooral de moeilijke geslachten uit de noordelijke sectie, dus de oudste cactusgeslachten, welke in 1937 breedvoerig zullen worden behandeld. En nu reeds kunnen wij verklaren, dat deze behandeling, op de logische en eenvoudige wijze als wij dit van B a c k e b e r g gewend zijn, een geheel ander en beter inzicht zal geven van die geslachten welke reeds lang bekend zijn en voor de verzamelaars de meeste waarde hebben. Het zal voor de lezers van Succulenta van veel belang zijn, wanneer men zooveel mogelijk een abonnement op de Publicaties neemt, opdat wij, ter bevordering van de uniformiteit in de nomenclatuur, den inhoud van ons maandblad hierbij beter zullen kunnen aanpassen.

G. D. D.

Kalender-Buitenleven, 1937, Uitgave A. J. H e r w i g, Bussum. f 1.45.

Een schitterende weekkalender, waarop wij gaarne de aandacht vestigen. Immers alle succulentenvrienden zijn natuurliefhebbers en houden van het buitenleven. Bovendien zijn de succulenten niet vergeten: als aardige afbeeldingen noemen wij: groepje kleurblijvende cactussen, geschikt voor de cultuur in de vensterbank, ~ kleine, jonge cactussen kunnen ook reeds bloeien! ~ *Mesembrianthemum criniflorum*, een schitterende Middagbloem, die uit zaad kan worden gekweekt ~. Een nog jonge *Phyllocactus* met prachtige bloem.

Aan de voorzijde van elk blad is ruim gelegenheid voor het maken van notities, ook voor onze lezers zeer praktisch, terwijl aan den achterkant bijzonderheden en aanwijzingen worden gegeven betreffende de afbeelding. Kortom, een kalender waarvan men een geheel jaar plezier en profijt heeft.

G. D. D.

PRIJSCOURANTEN.

Curt Backeberg. Auszugs und Nachtrags-Samenliste.

Behalve een groot sortiment nieuwe en zeldzame Cactuszaden worden ook zaden van alle andere succulenten aangeboden, waarvan wij slechts de vele Mesembryanthema's noemen, benevens de twee hoogst interessante soorten *Oxalis sepalosa* en *Puya coarctata*.

Turkenburg's Zaadhandel, Bodegraven, zond ons een keurig geïll. prijscourant van groenten- en bloemzaden, waaronder ook een 25 cactussoorten.

RECTIFICATIE.

In het Decembern timer vermeldden wij, dat de heer B a c k e b e r g genegen was op den abonnementsprijs van zijn viertalig tijdschrift een reductie van 25 % te geven. De heer Backeberg bericht ons echter, dat dit niet zijn bedoeling was. De abonnementsprijs is zoo laag gesteld, dat hierop geen korting mogelijk is. De bedoeling was evenwel, dat de reeds verschenen jaargangen als nog verkrijgbaar zijn tegen den kostprijs, verminderd met 25 % korting.

Wie dus voor den nieuwen jaargang reeds het abonnementsgeld onder aftrek van 25 % korting betaalde, wordt beleefd verzocht het ontbrekende nog te willen bijbetalen. Voor het overige verwijzen wij naar de in dit nummer voorkomende advertentie.

G. D. D.

INHOUD: Aan de Leden. ~ Cephalo- en Pilocereus. ~ Een afwijkend verschijnsel bij *Frithia pulchra*. ~ Behandeling van onze Mesems. ~ Op den uitkijk. ~ Prijscouranten. ~ Rectificatie.
